

*Iedereen ontvangt een steen. Strek je hand voor je uit
en leg de steen erop.*

Laat je voor een moment meenemen
in de woorden, neem ze in je op
terwijl je je aandacht langzaam verplaatst
naar de steen in je hand.

Voel het gewicht van de steen
En kijk naar je hand, naar de steen
Naar je hand en de steen

Voel de druk op de palm van je hand
en wordt je bewust van het feit dat de steen
jouw hand eigenlijk niet aanraakt

hoe de buitenste laag atomen van de steen
bestaan uit protonen en neutronen in de kern
met daaromheen een wolk van elektronen

en hoe de buitenste laag atomen van je huid
bestaan uit protonen en neutronen in de kern
met daaromheen een wolk van elektronen

en hoe de wolk die bij de steen hoort
botst
tegen de wolk die bij je hand hoort

maar ze raken elkaar niet

het zijn net magneten
de twee houten treintjes
waar je vroeger mee speelde

die je koste wat het kost tegen elkaar wilde hebben
maar het lukte niet, en zo lukt het de steen ook niet om jouw hand
daadwerkelijk aan te raken

en merk nu op
hoe je toch
het koude oppervlak van de steen
op je hand voelt drukken

Ik heb een vraag.
Wat was er eerst?
Het voorwerp of het verhaal?

Was er in den beginne iets
en zijn alle verhalen daaruit ontstaan?
een oervoorwerp, een stoffelijke bron
de oorsprong van alles wat ooit is verteld?

Of was er in den beginne niets
en werd voor het eerst een verhaal vertelt
met donderslag, waardoor de hemel openbrak
een stortvloed aan ideeën begon te regenen
over de aarde die vervolgens op zoek gingen
naar lijfelijkheden

een lichaam om te dragen
verhalen, ronddwalend over de aarde
verlangend zich te binden aan een voorwerp
een huid om in te kruipen van steen, textiel
van eikenhout of glas-in-lood

Een tweede vraag
Wat als je, zwevend om je heen,
al die onzichtbare verhalen
op zoek naar een lichaam
zou kunnen zien?

Rondzwervende verhalen, dakloze verhalen
reisverhalen. Vriendschapsverhalen leunend
over een stadse balustrade. Ingewikkelde verhalen
met prikkeldraad of met linnen doekjes liefdevol
omwonden. Wat als je alle verhalen zou kunnen zien?

Weggewaaiden verhalen op straat achtergelaten
en stapels verhalen op een bankje in het park.
Stiekeme verhalen uit de parkeergarage die onder
geen enkele voorwaarde het daglicht kunnen verdragen?

Naar koffie, eikenhout of diep-vanille ruikende verhalen
verhalen onder kleine laagjes zand, die ziltig smaken

Met postzegels volgeplakte verhalen, stofdragend
verstopte verhalen, achter slot en grendel bewaard
en begraven verhalen, 120 centimeter diep onder de aarde

Vrolijk zwaaiende verhalen, met een hoge hoed
of gele stippen, glitterverhalen en verhalen op
een veel te grote fiets.

Verhalen die nog stage lopen, kleine verhaaltjes
voor het slapen gaan.

En zwoegende verhalen, dag in, dag uit
in slecht TL-verlichte ruimtes
zwijgende verhalen, verhalen die geen naam
mogen dragen.

vergeten verhalen, in de hoek van de garderobe
na jaren nog steeds door niemand opgehaald

ingelijste verhalen, verhalen die ruiken
naar eau de cologne, krakende verhalen
van oud en bijna uit elkaar gevallen touw
en zeecontainers vol met namaak verhalen
geïmporteerd via goedkope websites

verzonnen verhalen diep in de nacht, rond een kampvuur
smeulend, zwart van houtskool
grijs van stof, met daaronder weer andere
nog oudere verhalen, opgeborgen in kelders
en kruipruimtes van halfvervallen huizen

en wij
gemaakt uit klei
wij, verhalende voorwerpen
rondwandelende roepstoeterende mensen
zich een weg door de wereld manifesterende zoogdieren
elke dag, tientallen verhalen opnieuw aanpassend?
als een jas, want hoe dun is de scheidslijn
tussen wie wij zijn en de verhalen
die we onszelf aantrekken?

Kijk nog eens naar je hand
en naar de steen, en naar je hand

We weten uit de wetenschap
dat niets elkaar ooit aanraakt
eenzame atomen, elektronen
die verschijnen en verdwijnen
en elkaar afstoten

Maar wetenschap is maar wetenschap
We weten ook dat jij en de steen
nu heel eventjes een zijn
twee verhalen, die zich verbinden met elkaar
Door aanraking, door nabijheid

En als je wilt, maak dan van je vingers
langzaam een vuist, omsluit de steen
terwijl je blijft voelen, hoe de steen
nu in je hand verborgen ligt.

Je gaat vandaag verhalende voorwerpen zien
en misschien wordt je wel, op een stil moment
de wereld van het voorwerp ingetrokken

Daar liggen verhalen verborgen
zoals de steen op dit moment in je hand

En misschien ontworstelt zich dan uit het stoffelijke
het onzichtbare, vormen de contouren van het voorwerp
de horizon van een schitterend onbekend landschap

of misschien vind het zijn kracht
in dat wat het niet vertelt, in het mysterie
in de stilte
in eenvoudigweg bestaan
en dat dan samen

misschien is het leven één grote reeks
van altijd rondreizende verhalen als nomaden
misschien hebben zij ook wel woningnood
en mag je vandaag 1 van die verhalen onderdak bieden
toelaten, onder je huid
voor even of voor je leven lang

kijk dan naar je hand
en vouw hem langzaam weer open
verhalen moet je altijd de ruimte laten
om ook weer weg te waaien